

Roluri în perspectivă *Violeta Andrei* în „Cocorii noaptea”

— Veți juca pentru micul ecran în piesa *COCORII NOAPTEA*, de Timotei Ursu. Ce rol?

— Rolul unei Fedre contemporane. Piesa pornește, mărturisit, de la motivul clasic, tratat de Euripide și Racine. Subliniez: motivul. Doar atât. Deoarece, în *Cocorii noaptea*, acțiunea, personajele, conflictul — sunt de o acută contemporaneitate.

Plecind de la ideea că societatea noastră oferă individului o multitudine de posibilități de realizare — și, în cazul de față, femeii — autorul atrage atenția asupra *pericolului opțiunilor greșite*, sub influența reminiscențelor de gindire mic-burgheză. O astfel de „opțiune greșită” se poate răsfringe nu numai asupra destinului individual, ci, prin nevăzutele conexiuni ale existenței sociale, poate determina o adevărată *reacție în lanț negativă*, aducind și celor din jur, nefericirea. Concluzia *Cocoritor*: opțiunea individualului, în viață, nu este o simplă „chesiune personală”, ci implică un act social care se răsfringe, într-un fel sau altul, asupra celor din jur.

Ina, personajul central al acestei tragedii moderne, mă atrage însă nu numai prin problematică interesantă, ci și prin detaliile de subtilă psihologie, prin organicitatea reacțiilor scenice pe care le impune, prin faptul că personajul trăiește, vibrează, reacționează extrem de firesc, de adevărat. Adăugati la aceasta „cheia de boltă” a personajului: faptul că, victimă a unei clipe de ușurință în judecarea propriei vieți, ea se zhânează dramatic între iluziile pe care singură și le confectionează și adevărurile pe care nu și le poarte ascunde. Veți înțelege, desigur, de ce un actor al zilelor noastre aşteaptă cu febrilitate un astfel de personaj care aparține actualității și se refuză schemei și rutinelor dramaturgice.

— Ce trăsături vi se par mai importante, și ce probleme de interpretare vă pune?

— Ina este o tinără care să visat — și ar fi putut să devină — inginer chimist. Dar, după insuccesul la examenul de admitere în facultate, optează greșit; greșit în raport cu propriul său ideal. Se resemnează adică la un compromis. Si — după cum spune motto-ul piesei, „O minciună e cu atât mai gravă cu cît conține mai mult adevăr”. Zadarnic încearcă eroina să-și ascundă sinea eroarea. Iată nu va putea trece mult timp drept o „femeie fericită”. Viața, oamenii, istoria, alunecă pe lingă ea... Sensibilă dar impulsivă, dormică să-și găsească fericierea, dar necunoscând calca aflării ei, eroina evadă din eroarea în care se simte încremenită, dar o va face în circumstanțe care se răsfring tragic asupra celor din jur.

Înă acum, distribuită, mai ales, în roburi de compoziție, mă apropiu cu atât mai bucurioasă de Ina, cu cît rolul acesta este un „puternic rol de caracter”, pe cît de frumos, de seducător, pe atât de complicat. Îmi dau seama de structura lui complexă pe măsură ce-l descifrez. Am avantajul că regizorul e în același timp și autorul piesei. Sint, asadar, excluse discrepanțele între proponerile textului și vizionarea montării. Timotei Ursu socotește partitura sa dramatică doar „o jumătate” de realizare; „ceaalătă jumătate”, asupra căreia insistă extrem de mult, este interpretarea. E și firesc. Regizor de film — dar provenind din teatru (unde și-a făcut cunoștința pe lingă acel adinc cunoșător al psihologiei actorului care a fost Radu Stanca), Timotei Ursu, scriind un scenariu pentru T.V., nu uită deloc elementul esențial al intrării lui: actorul.

Personal, socotesc rolul Ina drept cea mai frumoasă partitură care mi-a fost încredințată în ultimii ani.

Și pentru că e vorba de... viitor, tot în cadrul teatrului T.V. încep să ţes firesc Ondrei din piesa lui Giraudoux. În regia lui Tudor Mărășcu...

Maria Marin